

НАСТІЛЬНА
ГРА

БОНУС

ЗАХОПЛИВІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
ТЕБЕ

ТАМ, ДЕ ТИ НЕ БУВ...

Випуск 11 (114)

Уругвай

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ – прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.

ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ країни – Бог.

СТАРОДАВНЯ КНИГА – це Біблія, у якій записані головні закони Дружболандії.

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ – це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ – люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.

За вікном ішов дощ. Тишці взагалі не хотілося виходити на вулицю, але він разом з Яшею та Михайликом пообіцяв Марійці прийти на свято осені в її художній школі. Тишка зник дотримувати свого слова, тому почав одягатися. Незабаром приїхав дядько Володя з дітьми й відвіз усіх

до школи, запевнивши, що обов'язково забере їх після свята. У великій залі було затишно й гамірно. Свято почалося, і кожен із друзів визначився з конкурсом, у якому хотів би взяти участь.

Яша побіг на конкурс «Грибознавство», де діти мали дістати з кошиків усі отруйні гриби. Усе-таки осінь – пора грибів, і треба знати, що ти збираєш. Яша недаремно ходив з дідусем по гриби. Завдяки здобутим знанням він посів перше місце, вилучивши зі свого кошика всі мухомори, поганки й навіть дуже отруйний сатанинський гриб, а в подарунок отримав кошик із шоколадним печивом у формі маленьких грибочків.

Михайлик вирішив перевірити свої знання про поведінку звірів восени. Нещодавно він саме розшукував у бібліотеці Мишку й знайшов її сплячою на книжці «Цікаві факти про тварин», тому вирішив її прочитати. Тепер йому це стало в пригоді, от тільки деякі загадки виявилися складними.

– Хіба можна здогадатися, що відповіддю на загадку «Хто, як слон, тупоче цілої ночі?» є їжак? – скаржився він Тишці.

А потім відніс до Яшиного кошика виграну шоколадку у вигляді їжака. Із «грибами» йому й місце!

Потім Вартові вчотирьох робили аплікації з осіннього листя: золотистий павич

на білому картоні привітно розпушив свій червоно-помаранчево-зелений хвіст.

– У природі не буває червоних павичів, – авторитетно заявив хлопчик, який щойно підійшов.

Михайлик насупився, а Марійка тільки усміхнулася.

– То й гриби в лісі шоколадними не бувають, а в нас, поглянь, їх цілий кошик, – відповіла вона й запропонувала: – Пригощайся, свято ж!

Хлопчик спочатку почервонів, а потім теж усміхнувся, узяв декілька грибочків і простягнув друзям свій кошик:

– Ви теж пригощайтесь! У мене тут різні горіхи, я їх у «Лісові шашки» виграв! Між іншим, мене звати Сашко.

Так вони й познайомилися, а потім уже вп'ятох проходили квест «Осінні стежки».

Невдовзі Марійка сказала, що братиме участь у якомусь загадковому конкурсі, й утекла. А за кілька хвилин на сцену вийшли десятеро дітей приблизно однакового зросту й в однакових костюмах сірих мишок, але з бантиками різних кольорів на вушках. Мишенята бігали й стрибали, але не говорили.

– Як їх відрізнити? – здивувався Сашко. – Вони ж, як близнята!

Михайлик, Яша й Тишка мовчки спостерігали за «мишенятами», як рап-

том майже в унісон вигукнули: «Он та мишка зі скакалкою й зеленим бантиком – це Марійка!» І не помилилися.

– У Марійки є звичка не просто тримати скакалку, а накручувати її на руки, – пояснював Тишка дядькові Володі, коли вони поверталися додому. – Завдяки цій звичці ми її й упізнали.

– Так, звичка – це частина людини, – погодився дядько Володя. – Я нещодавно спілкувався з другом, який, повернувшись з Уругваю, набув не дуже корисну звичку часто пити чай мате. Уругвайці п'ють його всюди, навіть під час прогулянки, просто йдучи вулицею.

Повернемося додому, і я розповім вам про цю країну багато цікавого.

Друзі зраділи, адже їхні...

**ПРИГОДИ
В ПОШУКАХ
ГОЛОВНОГО**
тривають!

Uruguay

УРУГВАЙ

БРАЗИЛІЯ

АРГЕНТИНА

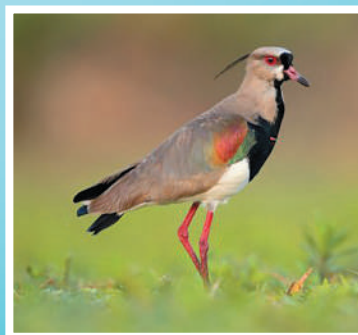
ЯБЛУКО РОЗБРАТУ

У минулому португальці й іспанці сперечалися через ці землі. І сперечалися, і воювали, і будували порти-фортеці, доки в серпні 1828 року Уругвай не проголосив свою незалежність. Порт Монтевідео став столицею нової країни. Нині тут мешкає половина її жителів!

ТЕРО-ОХОРОНЕЦЬ

Теро – так місцеві жителі називають цю пташку, відому як південна чайка, у науці – чайка кайєннська. Ці пернаті не бояться ні людей, ні машин, сміливо розгулюючи вздовж шосе й автострад. Однак близько до себе не підпускають. Теро завжди наготові й не роз-

слабляються навіть під час пошуку їжі, тому їх можна вважати вправними охоронцями: їхні пронизливі тривожні крики попереджають інших тварин про небезпеку. Саме цю пташку уругвайці обрали символом країни.

Уругвай – невелика країна в Південній Америці як за територією, так і за чисельністю жителів. Хоч вона й не є півостровом, але омивається водою з трьох боків: на сході – солоними водами Атлантичного океану, а на півдні та заході – прісними водами річок Ла-Плата й Уругвай.

ЗОЛОТИЙ БИК

На гербі країни зображені чорний кінь і золотий бик на скаку. Кінь без вуздечки символізує свободу, а золотий бик – достаток. Це правда, адже майже три четверти країни займають пампаси – степи та луки, на яких випасають корів і овець. На одного уругвайця припадає майже чотири корови! У кожної тварини є свій електронний чип, адже в країні суворо стежать за якістю продукції.

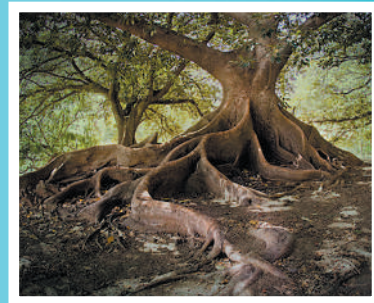
ГАУЧО

Пастухи гаучо, чією домівкою була безкрая пампа, де вони жили й випасали худобу, понад усе цінували хоробрість і гостинність. Кожен гаучо міг подоїти корову, прийняти теля, заарканити бичка. Вони кочували разом зі своїми стадами, маючи тільки найнеобхідніше: коня, собаку, чай мате й гітару. Крисатий капелюх захищав від негоди й сонця. Коли пастух їхав за своїм стадом, то від здійсненої куряви ніс і рот затуляв хусткою. Нею ж можна було в разі чого перев'язати рану, зафіксувати зламану руку, процідити воду для пиття.

У країні
пишаються
пастухами
й влашто-
вують на
їхню честь
фестивалі!

ДЕРЕВО, ЯКЕ НЕ ГОРИТЬ

Омбу – дерево, яке слід було б назвати гігантською травою. Воно не має річних кілець, а складається із сотень крихких волокон, заповнених водою. Саме тому зелене дерево не горить, а сухе – згорає, як газетний папір, не даючи жодного жару, хоч натрапити на засохле дерево рідко кому вдається. Величезні корені омбу подекуди здіймаються над землею, утворюючи прекрасні «лавки». Тим, хто відпочиває в тіні цього дерева, не дошкуляють ані мухи, ані комарі, ані москіти, адже вони терпіти не можуть омбу!

БУДИНОК-СКУЛЬПТУРА

Цей незвичайний будинок власноруч виліпив уругвайський митець Карлос Паес Віларо. Неймовірну споруду-скульптуру він творив 35 років і розповів, що його надихнули місцеві птахи, які вимощують собі домівки з глини. За формою будинок Касапуебло справді схожий на безліч глиняних гнізд, приліплених до скелі над морем. Незвичайно й гарно!

ЗА РІКОЮ СТРОКАТИХ ПТАХІВ

Свою назву держава отримала завдяки річці. Мовою індіанців гуарані Уругвай означає «річка строкатих птахів», а оскільки країна розташована на східному березі річки, то її назвали Східна Республіка Уругвай.

Уругвай – переважно суцільний степ – пампа. «Прокидається» він у вересні, коли в країні настає весна. На акаціях і жакарандах дружно розпускаються набряклі бруньки, перетворюючи кроки дерев на буяння квітів. Трави виростають тут до півтора метра заввишки, приховуючи метушливих перепелів, броненосців, кабанів, кайманів, черепах, мурахоїдів, лисиць і смугастих степових котів.

Для уругвайських школярів 1 вересня – звичайний день, адже навчальний рік у них починається в березні й закінчується в листопаді-грудні з невеличкими канікулами в липні. Усім дітям у школі для навчання безоплатно видають ноутбуки.

Уругвайці дуже люблять футбол. Дорослі й діти грають у футбол на вулицях, у дворах і в будь-яких місцях, де це не заборонено, а ті, хто не грає, палко вболівають за свої команди. На вулицях міст можна побачити дорожні знаки, які попереджають водіїв про те, що поблизу можуть гратися діти. До речі, збірна Уругваю декілька разів вигравала чемпіонат світу!

У Пунта-дель-Есте на пляжі розташована відома Рука – пальці, що визирають з піску. За задумом митця ця скульптура символізує присутність людини в природі, проте часто можна почути, як туристам розповідають, що ці пальці – пам'ятник людям, котрі загинули в океанських хвилях.

Острів Лобос – царство морських левів. Їх тут понад 180 тисяч! Вони гріються на сонечку, хлюпочуться у воді й зовсім не бояться людей. Щоправда, їх тут називають морськими вовками, тому й Лобос у перекладі з іспанської означає «вовк».

Життя в Уругваї доволі безпечне, але краще не залишати своїх помешкань на тривалий час. Якщо хтось заселиться в дім і протягом одного місяця його ніхто не вижене, то він може переоформити будинок на своє ім'я. Так, в околицях Монтевідео стоїть покинутий готель, у якому мешкає кілька безхатків, і власник тепер не має права силоміць вигнати непроханих мешканців.

Уругвайці дуже люблять собак. Навіть безпритульні пси під охороною закону. Багатьох таких собак забирають на навчання, щоб вони стали мисливськими.

Ферія – пересувний ринок і улюблена розвага жителів Уругваю. У призначений день проїжджу частину перекривають машини з лотками, і жителі йдуть закуповуватися. А ще це привід зустріти знайомих, неодмінно обійнятися й разом піти поїсти чорізо (сардельку на грилі) або чивіто (бутерброд з яловичиною, помідором, салатом і моцарелою).

Новий рік тут часто зустрічають на пляжах. Одна з найцікавіших святкових уругвайських страв – фруктовий салат, залитий «Фантою». Кажуть, що він відсвіжує, адже в грудні тут літо!

У лютому в Уругваї розпочинається карнавал, який триває понад місяць!

СЕСТРИЧКИ-ЗВИЧКИ

ЩО ТАКЕ ЗВИЧКА?

У кожної людини є звички, тобто те, що вона робить, не замислюючись. Наприклад, звичка чистити зуби, або терти лоба, розв'язуючи складну задачу, або, не дивлячись, умикати світло в знайомій кімнаті.

Звичка з'являється після повторення одних і тих самих дій певну кількість разів. Після цього мозок їх запам'ятовує й виконує, не сумніваючись у їхній правильності. Якщо уявити, що людина – це будинок, у якому живуть її

страхи, радощі, знання й багато інших почуттів, то кожна нова звичка стає новою мешканкою цього дому.

ЯКІ БУВАЮТЬ ЗВИЧКИ?

Річ у тім, що не кожна із сестричок-звичок приносить користь своїй сім'ї: одні з них корисні, а інші – шкідливі.

Корисні звички роблять людину вільнішою, оскільки вона автоматично й без зусиль робить те, що допомагає їй зберігати здоров'я й полегшує життя. Наприклад, зарядка, спорт, гігієна, режим дня, чесність, порядок, ввічливість і багато інших слідів країни Дружболандія. Якщо такі сестрички-звички оселяються у твоєму «дому», то життя в ньому буде щасливим!

Однак і шкідливі сестрички не дрімають: їм теж хочеться жити у твоєму «будинку». Та тільки користі від них немає.

Вони, звісно, намагаються робити так, щоб ти отримав від них задоволення, але водночас потроху отруюють твоє життя, завдаючи неабиякої шкоди всьому «дому».

Наприклад, їсти багато солодощів так приємно, але ця звичка обов'язково зіпсує твої зуби й приведе до стоматолога.

Звички грубіянити старшим, гризти нігті, колупатися в носі або плямкати за столом настільки неприємні для інших, що навряд чи хтось захоче запросити тебе в гості.

ПРАВИЛО «21-40-90»

Звички самі собою не з'являються й не зникають. Науковці – люди, які мають такі корисні звички, як цікавість і наполегливість, – вивели важливе правило «21-40-90», розкривши секрет появи нової звички або заміни старої на нову, кращу.

21 – якщо протягом трьох тижнів щодня виконувати дії, які ти хочеш закріпити як звичку, то в мозку сформується стійкі нейронні зв'язки.

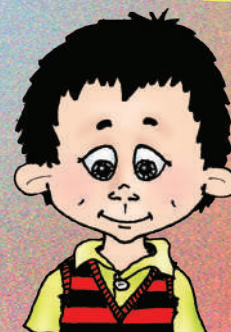
Це процес вироблення звички. Важливо повторювати дію протягом 21 дня без пропусків! Якщо трапилася перерва, то відлік потрібно починати спочатку. За кожен день перемоги спробуй вигадати собі корисне заохочення.

40 – після трьох тижнів нові зв'язки сформувалися, але старі ще не зруйнувалися й можуть легко повернутися, якщо послабити контроль. Що ж, протрималися 21 день, протримаємося й ще 19. Це вже легше!

90 – приблизно стільки часу потрібно, щоб нова звичка стала по-справжньому рідною й необхідною! Після 90 днів вона перейде до групи автоматичних, які не потребують вольових зусиль, і життя у твоєму «домі» стане ще кращим!

Так, щоб розвинути нову корисну звичку або позбутися шкідливої, потрібні бажання, сила волі та час.

А я ще молюся й прошу Бога, щоб Він мені допоміг. Тоді бажання та сила волі стають сильнішими!

ТЕРЕМОК

Лідочка знову капризувала: «Не хочу прибирати іграшки! Не хочу чистити зуби! Не проситиму пробачення в Олеся, він сам винен! Не хочу спати! Не хочу стару казку!»

– Ну що ж, – зітхнула мама, саджаючи на коліна маленького Олеся, – нехай буде нова. «Стоїть теремок у полі широкім. Сам не низький і не високий...»

– Це стара казка, – образилася Ліда. – Вона для малюків.

– Можливо, і стара, – погодилася мама, – але на новий лад. Отже, стоїть теремок у полі широкім. Сам дерев'яний, двоповерховий, з терасою і балконом. Біжить полем Мишка-чистушка, побачила теремок і ввічливо запитує: «Хто-хто в теремочку живе? Чи можна ввійти?» Ніхто не відповів, але двері самі відчинилися й впустили Мишку. Почала Мишка в будиночку жити й усе до ладу приводити.

Біг полем Заєць, побачив теремок і постукав у двері. Мишка тихенько запитує: «Хто там?» А Заєць їй відповідає: «Я Зайчик-без-хустинки-чхайчик,

нумо разом жити!» Мишка спробувала його впустити, а двері не відчиняються, як вони не намагалися. Довелося Зайцеві повернутися до лісу.

Повз пробігала Лисичка. Теремок їй дуже сподобався, і вона теж постукала у двері. Мишка запитує: «Хто стукає?», а Лисичка їй ввічливо відповідає: «Я Лисичка-зарядку-робити-маю-звичку! Пустиш мене жити?» Мишка потягнулася до ручки – і двері відчинилися. Почали вони разом жити.

Минуло трохи часу, і повз пробігав Вовк. Побачив він теремок, зрадів, захотів у нього ввійти, а Мишка з Лисичкою запитують: «Хто там?» Вовк їм гучно відповідає: «Я Вовк-Вовчок, швидкий на кулачок, хочу з вами жити!» Перезирнулися Мишка з Лисичкою і якимось невпевнено кажуть: «Заходь». От тільки теремок дверей не відчинив, як Вовк за них не смикав. Довелося і йому піти геть.

Одного ранку Мишка й Лисичка робили на балконі зарядку, а повз теремок неспішно проходив Кіт. Він зупинився, поглянув на подружок, піднявся сходами до дверей, витер лапки об килимок і промурчав: «Муркочу, муркочу, запитати хочу.

Хто-хто в теремочку живе?
До себе співмешканцем
берете?» Мишка з Лисич-
кою йому відповідають: «Ми
Мишка-чистушка й Лисичка-
зарядку-робити-маю-звичку.
А ти хто?» Кіт їм відповідає:
«Я Кіт-Котище-щодня-зуби-
чищу. Візьмете мене до себе
жити? Будемо дружити». Те-
ремок сам двері відчинив,
і замешкали вони втрьох.

Незабаром побачили зві-
рі Корову, яка паслася на
луках. Вона теж помітила те-
ремок, підійшла й постукала
копитом: «Хто в теремі живе?»
Усі троє їй відповіли: і Мишка,
і Лисичка, і Кіт. А потім запита-
ли: «А ти хто?» Корова нагну-
ла голову й мукає: «Я Корова-
обізву-будь-кого! Згодні ви
мене впустити?» Причаїлися
звірята, потім Кіт відповідає:
«Заходь, якщо **двері** відчи-
ниш». Утім, як Корова не ста-
ралася, двері теремок так і
не відчинив. Довелося їй піти
геть.

Багато звірів до терем-
ка просилося, але не всіх

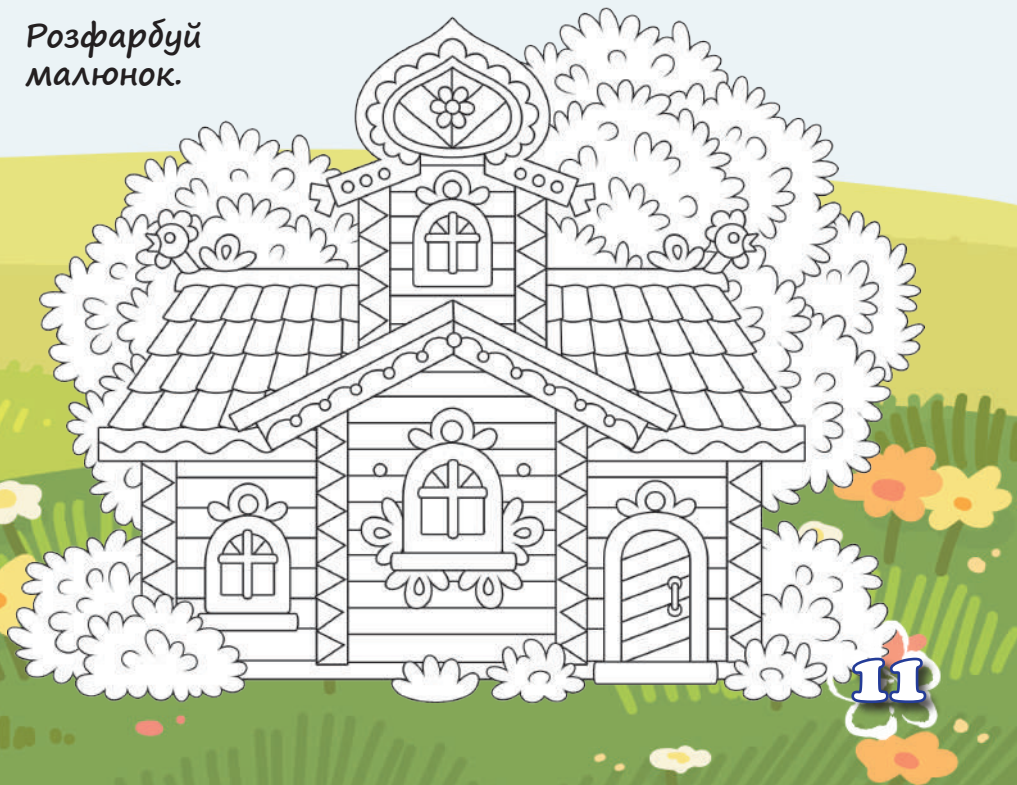
він впустив. Залишилися в теремку жити: Мишка-
чистушка, Лисичка-зарядку-робити-маю-звичку,
Кіт-Котище-щодня-зуби-чищу, Сова-ввічливі-слова,
Овечка-терпеливе-сердечко та Їжачок-трудівничок.

А Зайчик-без-хустинки-чхайчик, Вовк-Вовчок,
швидкий на кулачок, Корова-обізву-будь-кого,
Ведмедик-хвалько, Зозулька-капризулька та Свинка-
брудна-спинка так і не змогли ввійти.

Адже кожному теремку хочеться, щоб у ньому
дружно жили в чистоті й затишку, говорили ввічливі
слова й не ображали одне одного.

Олесь заснув, а Лідочка лежала й міркувала:
«Отже, теремок – це ми, а звірята – наші звички. Ціка-
во, а які звички живуть у моєму „теремку“?»

*Розфарбуй
малюнок.*

ГАВ-ЛАБІРИНТ

Гра для
2–4 гравців.

Допоможи собакам-безхатченкам подолати Гав-лабіринт міських вулиць і знайди свій новий затишний дім.

МЕТА ГРИ:

зібрати якомога більше карток із зображенням собак, знайшовши для них найкращий маршрут до найближчого вільного будинку.

ГРА МІСТИТЬ:

- 26 карток «Підворіття»;
- 15 карток «Безпритульний пес»;
- дві картки «Гостинний дім».

ПІДГОТОВКА ЛАБІРИНТУ

1. Викладіть із 16 карток «Підворіття» квадрат 4×4. Картки можна відбирати та викладати в хаотичному порядку. Тільки ліва нижня та права верхня картки мають бути з одним куточком.
2. Зовні лабіринту по краях покладіть дві картки «Гостинний дім» і дві картки «Безпритульний пес» (мал. 1).
3. Решту карток «Підворіття» та «Безпритульний пес» складіть біля лабіринту двома окремими стопками зображенням донизу.

ХІД ГРИ

1. Гравці вирішують, хто за ким ходитиме.
2. Під час свого ходу учасник зобов'язаний виконати дві дії, вибравши з можливих:
 - А. Раз або двічі повернути картку «Підворіття»:** вибрати одну картку й повернути її в будь-якому напрямку на 90°.
 - Б. Викласти нову картку «Підворіття».** Для цього гравець бере одну картку «Підворіття» зі стопика,

потім забирає одну з крайніх карток ігрового поля, навіть якщо вона лежала поруч із картою «Безпритульний пес» або «Гостинний дім». Забрану картку він кладе на низ стосика «Підворіття». Потім прикладає нову картку зовні до стовпчика або рядка, де розташована порожня клітинка, і зсуває весь стовпчик або ряд усередину, щоб знову утворився квадрат (мал. 2).

Мал. 2

Увага! Першою з двох дій обов'язково має бути повертання картки, а другою вже може бути або знову повертання цієї самої картки, або заміна однієї з карток. Забирати можна тільки крайні картки, центральні чіпати заборонено.

3. Якщо завдяки діям гравця безпритульний пес потрапляє в дім, то учасник гри забирає картку із зображенням собаки й кладе її перед собою малюнком догори. Після цього пересуває картку «Гостинний дім», до якого потрапив собака, на одну клітинку за годинниковою стрілкою. Потім бере верхню картку зі стосика карт «Безпритульний пес» і кладе її на одну клітинку далі (за годинниковою стрілкою) від того місця, де був попередній собака.
4. Картки «Безпритульний пес» і «Гостинний двір» не можуть лежати одна на одній. Якщо одна картка за правилами пересування має лягти на іншу, то пересувну картку потрібно покласти за перепону.
5. Якщо новий собака відразу може дійти до дому, то гравець забирає й цю картку. Після цього він знову пересуває за годинниковою стрілкою картку «Гостинний дім» і кладе нового собаку на одну клітинку далі. Так за один хід можна отримати кількох собак!
6. Виконуючи одну дію, можна взяти відразу дві картки із зображенням собак. До того ж їх потрібно замінити так само, як заміняють картки «Гостинний дім».

Завершення гри

Коли всі собаки знайдуть свої домівки, гра завершується. Гравці підраховують бали на своїх картках. У кого їх більше, той – «Найкращий друг собак»!

Спрощений варіант гри

На початку гри викладіть лабіринт 3x3 з дев'яти карток «Підворіття». Правила гри не змінюються.

На добро, а не на зло

Переважну частину того, що ми робимо в житті, ми робимо за звичкою. Вони стають частиною нас самих, нашого характеру. Чудово, коли в житті нами керує сила добрих звичок! Тоді ми живемо собі на добро, а не на шкоду.

У Ноя було багато добрих звичок, серед них – звичка до праці та послуху. Оскільки Ной любив Бога й намагався Його слухатися, саме його Господь попередив про майбутній потоп. Бог доручив йому побудувати рятувальний корабель – ковчег, який мав бути довшим за футбольне поле й вищим за п'ятиповерхову будівлю! У Ноя та його помічників не було сучасного обладнання, але добрі звички – працелюбність, наполегливість і довіра Богові – допомогли

їм упоратися зі складним завданням. Ной працював не покладаючи рук, хоч навколо всі глузували з нього. Завдяки цьому врятувалася вся його сім'я. Так добрі звички Ноя послугували на добро не тільки йому, а й усім людям, які народилися після потопу!

Однією з найважливіших звичок Даниїїла було молитися тричі на день, коли він дякував Богові й просив у Нього мудрості та сили, а також прекрасна звичка досліджувати Писання й глибоко роздумувати над ним. Під час цих молитов і роздумів Бог відкривав Даниїлові величні таємниці теперішнього та майбутнього! Добрі звички допомогли цьому героєві віри пережити всі випробування,

зберігши вірність Господу, і послугували на добро всім, хто, як і Даниїл, прагнув знати волю Бога й майбутнє людства.

Давид, хоч і був царем, не соромився визнавати свої помилки та просити за них пробачення. Ця добра звичка зміцнювала його дружбу з Богом і людьми, а також приносила користь країні.

Петро, незважаючи на свій непростий характер, любив навчатися. Він навчався в Ісуса, доки Той був поруч, і продовжував навчатися в Нього до кінця життя. Це допомогло йому змінитися, стати схожим на Христа, любити людей і знайомити їх з Божою любов'ю.

А ось Юда не став навчатися в Ісуса, хоч перебував з Ним стільки

ж часу, скільки й Петро. Він не захотів визнавати свою жадібність, не боровся зі звичкою красти, хоч саме йому Ісус та учні довірили спільні кошти. Юда хотів хитрістю та зрадою змусити Христа зробити те, що він сам вважав правильним. Ці погані звички нашкодили йому й призвели до загибелі.

Діна, єдина донька Якова, теж була самонадійна. Незважаючи на те, що батько навчав не шукати дружби з навколишніми народами через їхні гріховні, а інколи й жорстокі правила життя, Діна його не послухалася. Невинна звичка брати участь у чужих розвагах привела її до великої біди, а її братів – до страшного рішення помститися. Після цього всій родині довелося рятуватися втечею з тих країв. Яке ж тут добро?!

Ми всі припускаємося помилок, але важливо не це. Головне, щоб ми розвивали в собі звички, які слугуватимуть на добро, а не на шкоду!

У хороших дітей можуть бути погані звички, які важко здолати. Проте важко, якщо не знаєш як, а якщо прочитати декілька корисних порад, то чому б не спробувати ними скористатися?

ПОГАНІ ЗВИЧКИ ХОРОШИХ ДІТЕЙ

Гризти нігті чи ні?

Не гризти! Тому що це негарно й небезпечно: псуються нігті та зуби, запалюються ясна й шкіра навколо нігтів, а мільйони мікробів, які живуть під нігтями, потрапляючи до рота, можуть призвести до захворювань.

Як позбутися цієї звички?

1. Регулярно підрізати нігті, адже що коротші нігті, то складніше їх гризти.
2. В аптеці можна купити спеціальний гіркий лак або емаль проти обгризання нігтів.
3. Вибери ОДИН палець, який оберегатимеш, і в жодному разі його не гризи. Важко? А хто казав, що буде легко? Потім оціни різницю між ним і рештою нігтів. Ну що, оберегатимеш ДВА пальці?
4. Заклей кожен ніготь художньо вирізаним пластирем. Якщо наважишся це зробити, то гризти нігті вже точно не вдасться!
5. Вигадай для своїх пальців та рота інші завдання: гризи яблуко або моркву, крути спінер або тисни поп-іт.

Знову запізнення?

Із цим потрібно щось робити. І ось що:

1. Прокидайся раніше. Для цього вистав час на будильнику хвилин на 30 раніше, ніж зазвичай, і поклади його подалі від себе, куди ти не дотягнешся рукою.
2. Щоб кудись устигнути, виходь на 10–15 хвилин раніше, ніж потрібно. Хтозна, що може затримати тебе в дорозі...
3. Інколи ти запізнюєшся тільки тому, що намагаєшся встигнути виконати відразу декілька завдань. Вибери те, що справді необхідно зробити перед зустріччю, а решта почекає свого часу.
4. Попроси рідних і друзів нагадувати тобі про твій розклад. Тільки попередньо ознайом їх зі своїми планами!

Чесні фантазії

На жаль, інколи в дітей з'являється звичка обманювати.

Якщо ти обманюєш, щоб уникнути покарання, то вихід один – набратися сміливості й говорити правду. Навіть якщо тебе покарають, то поважати й довіряти не перестануть.

Якщо ти іноді видаєш свої фантазії за чисту правду, ці поради тобі допоможуть:

1. Використовуй слова-вказівники, щоб люди розуміли, що не все у твоїй розповіді правда. Наприклад, не «Це трапилося так...», а «Я думаю, що це трапилося так...» або «Можливо, це було так...»
2. Інколи ти говориш у запалі, не думаючи, правду чи неправду ти зараз скажеш. Тут потрібно вчитися себе контролювати: затримай дихання, дорахуй до 10, якщо можеш, походи, перш ніж говорити. Словом, навчися заспокоюватися.
3. Дай вихід своїй фантазії: малюй комікси, твори й пиши історії, влаштуй вистави.

НЕЗВАНІ МЕШКАНЦІ

Погода в Уругваї переважно волога й тепла, тому світ комах тут надзвичайно багатий. Чимало з них не проти оселитися поблизу людського помешкання чи навіть усередині, до того ж вони впевнені в тому, що це люди знайшли біля них прихисток.

КОМАРІ, КОМАРІ...

Вони нападають на все живе й тепле, дошкулюно дзижчать і кусають, залишаючи сверблячий слід. А ти знаєш, що першою мішенню комарі обирають того, хто найбільше спітнів, і тільки потім переходять на інших?

Захиститися від настирливих, а інколи й небезпечних мешканців можна за допомогою ароматів, які ці комахи не люблять: ванілі, лаванди, цитрусових, хвої або котячої м'яти. Залиш біля ліжка ароматичні олії, розрізаний апельсин зі встромленими в нього паличками гвоздики або просто засушені квіти.

Прадавній засіб – перська ромашка (піретрум). Висушені квіти вражають нервову систему комарів так, що вони бояться навіть близько підлітати до дому, де є ці квіти. Висушіть і розкладіть декілька букетиків у різних кімнатах. Кажуть, комахи зникнуть з дому за тиждень!

МУРАХИ...

Це найнаполегливіші незвані мешканці. Якщо вони вже облюбують собі територію, то позбутися такого сусідства буде дуже складно.

На городах першість за собою закріпили мурашки-листорізи. Вони рухаються дружною шеренгою, переносючи до своєї домівки шматочки листя та квітів, які зрізають

з господарських овочів. Проте їсти вони їх не будуть: пережоване листя мурахи складають у спеціальних відділах мурашника – «плантаціях». Там вони вирощують гриби, якими й харчуються.

До того, що городина гине, мурахам байдуже, тому деякі господарі, висаджуючи розсаду та насіння, посипають ґрунт чорним меленим перцем або сухою гірчицею.

У будинки найчастіше пробираються фараонові мурашки та мурашки-злодії. Одним дісталася така назва, тому що їх виявили навіть у гробницях фараона, а іншим – через те, що вони можуть жити поза домом, проте легко проникають усередину будинку й крадуть їжу. Вони знайдуть будь-яку крихту або краплю, а вже про розкидані всюди недоїдки й казати нічого.

Найкращий спосіб позбутися таких мешканців – знайти їхнє гніздо й видалити його з будинку. Можна оббризкати все оцтом або ефірною олією, тоді мурашки не зможуть знайти шлях до гнізда.

МУХИ!

Узимку в Уругваї їх дуже мало, а ось улітку – хоч греблю гати! Рятують сітки на вікнах, але в спеку хочеться й двері відчинити для протягу. Тоді підвішені липкі стрічки вмиють вкриваються чорним

шаром, а за рештою мух доводиться бігати з мухобійкою. Весело, звісно, але ці веселощі швидко набридають. Тим паче що різних шкідливих мікробів на мушачих лапках мільйони!

Начебто й маленькі створіння комарі, мурахи й мухи, але жити з ними в одному будинку неможливо!

Уважно дотримуючись
схеми, ти зможеш на-
малювати комара. Не
тисни на олівець, щоб
малюнок був охайним.

Малюємо КОМАРА

Що ти чув про комара?
Це ж звичайна мошкара!
«Зу-зу-зу», — дзижчить
над вухом,
Ще дошкульніший, ніж муха!
Без зубів, та все ж кусючий
Цей комар непосидючий.
Люди, коні та корови...
Не втече ніхто від нього.

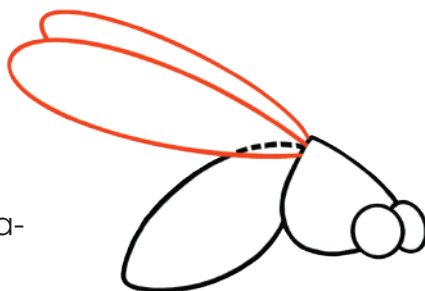
1. Намалюй тулуб комара. Зверни увагу, що він складається з двох частин різної форми та розміру.

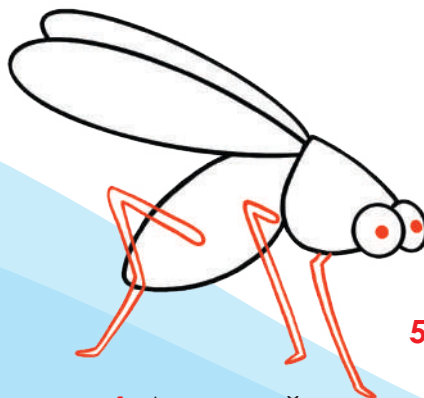
2. Намалюй очі. Зайві лінії зітри.

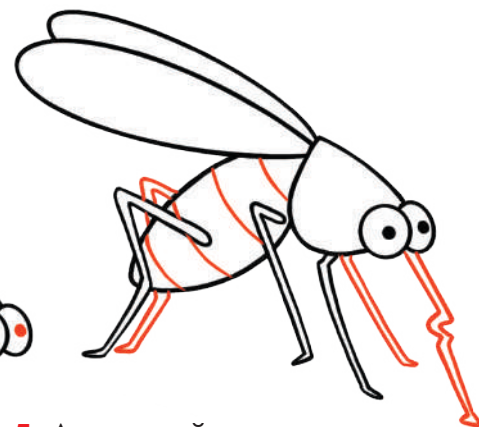
3. Намалюй крила. Зайві лінії зітри.

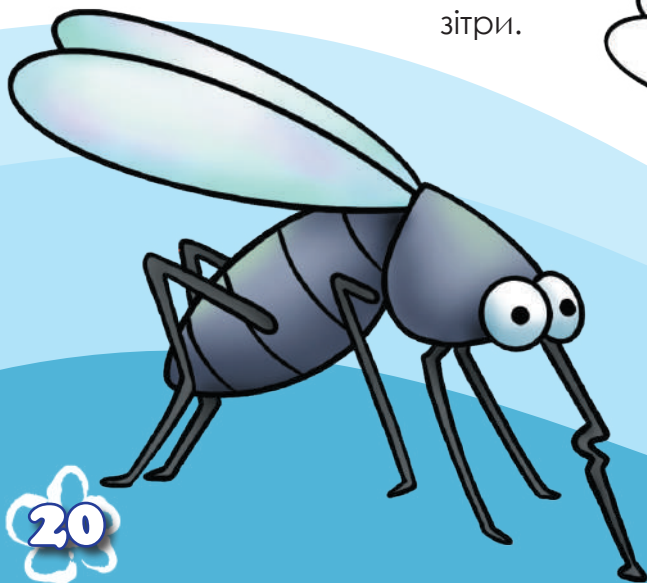
4. Домалюй зіниці й познач лапки комара.

5. Домалюй решту лапок, хоботок і смужки на тулубі.

6. Розфарбуй малюнок.

Фруктово-ягідна КОРІВКА

1. Візьми дві скибки тостового хліба й підсуши в тостері. Намасти підсушений хліб солодкою сирковою масою. Поклади один шматок на інший так, як показано на фото. Це будуть голова й тулуб корівки.
2. Зі скоринки зроби ніс, вуха й ноги корівки.
3. Зі сливи виріж ніздрі, очі й ріжки. А плямки зроби з половинок ягід ожини.
4. Зі шматочків зеленого яблука зроби траву й оздоб тарілку навколо корівки. Із зерен граната зроби квіткову галявину.

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- тостовий хліб;
- солодка сиркова маса;
- ожина;
- слива;
- зелене яблуко;
- гранат.

Смачного!

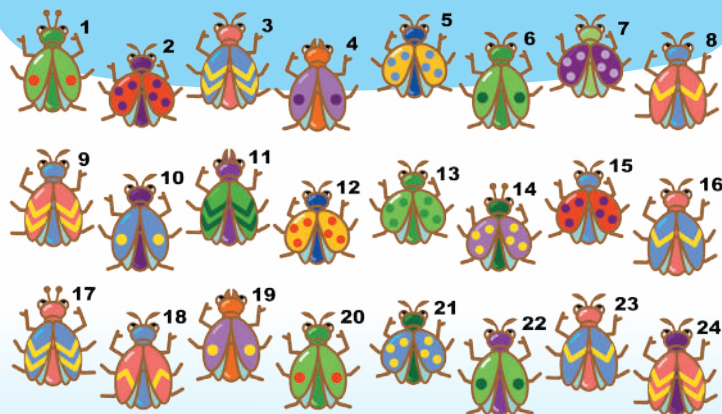
Подолай лабіринт, звертаючи увагу на напрямки погляду усміхайчиків.

Розділи фігуру на частини так, щоб у кожній були всі вказані комахи.

Відшукай двох однакових жуків. Їх тільки два!

Знайди 10 відмінностей.

Розв'яжи sudoku.

Допоможи хлопчикові дістатися до своїх друзів.

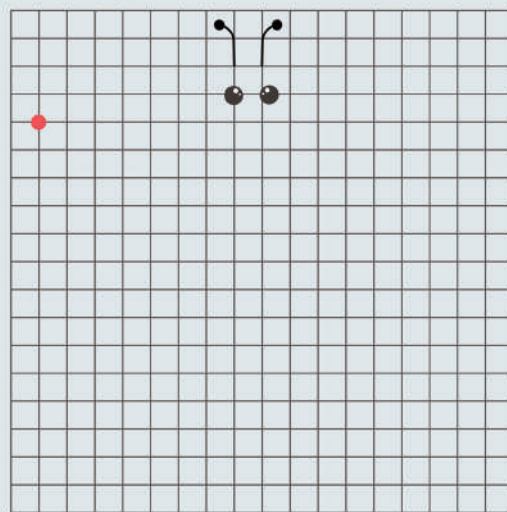
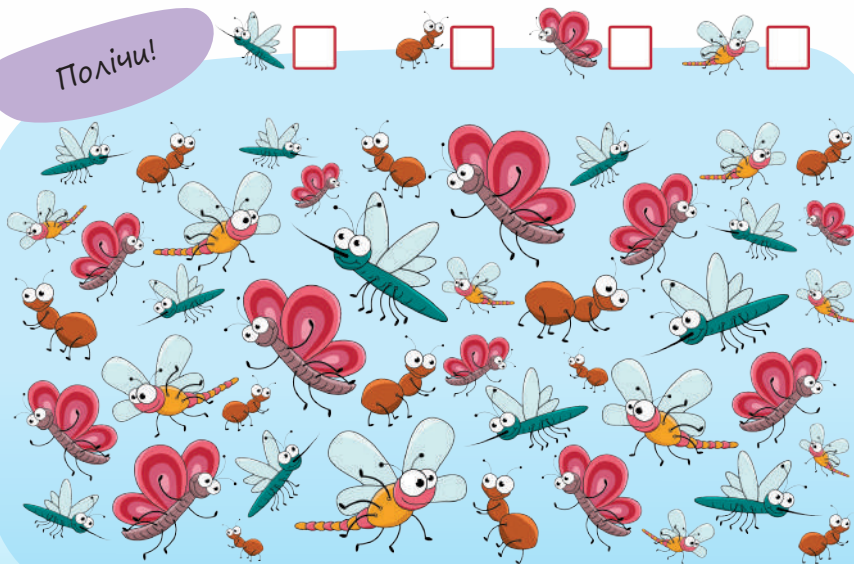
Малюй, дотримуючись вказівок, — і ти дізнаєшся, хто тут ховається.

1↗ 4→ 1↘ 1↑ 1→
 1↘ 1↓ 1↗ 4→ 1↘ 2↘
 4← 1↘ 2↗ 2↘ 2↑ 3↘
 5↘ 10↓ 1← 10↑ 5↘ 3↘
 2↑ 2↗ 2→ 1↗ 4← 2↘

с. 22: жуки 16 ! 23; с. 23: 11 комах, 11 мурах, 11 метеликів, 10 дорослих бабок, с. 24: цвіди.

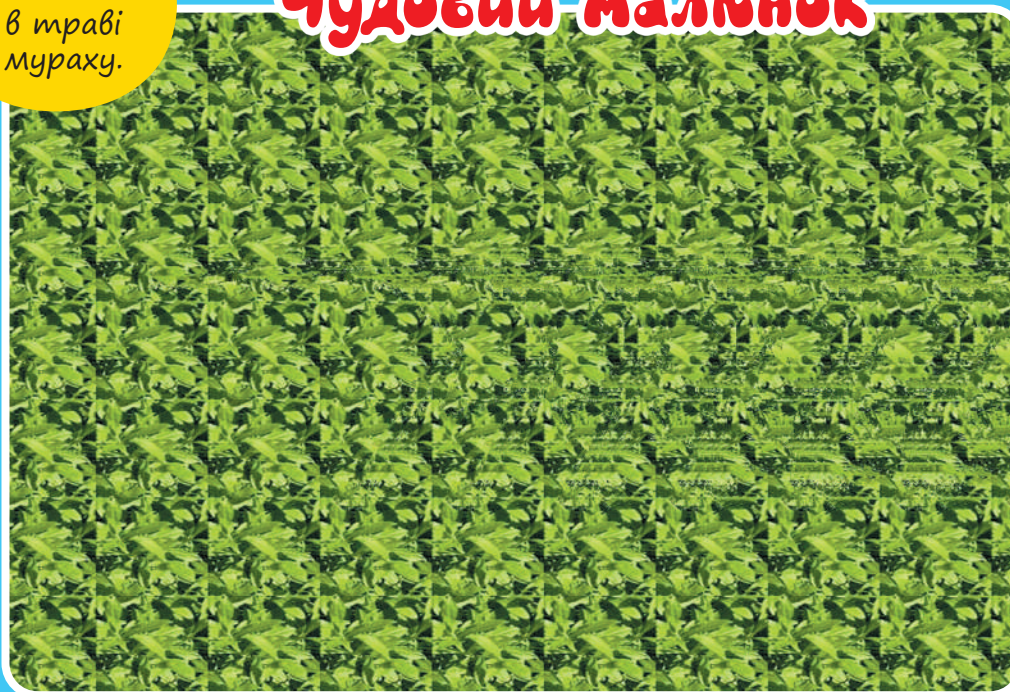
Полічи!

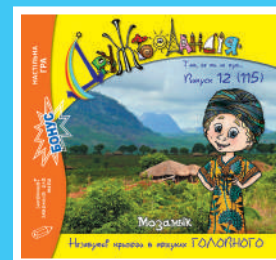
ВІДПОВІДІ:

Знайди
в траві
мураку.

Чудовий малюнок

У наступному номері:
подорож
у Мозамбік

Якщо ви бажаєте переказати
кошти на розвиток журналу, ви
можете зробити це через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA75380805 00000000
26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви.

Замовити наші журнали «Дружболандія» ви можете, написавши
листа на e-mail: dzherelo@ukr.net, а також зателефонувавши за
номером 0 800 30 20 20. Наш сайт: lifesource.ua

Якщо вам цікаво,
чим займаються наші
герої у вільний від
подорожей час, то
дивіться дитячі передачі
«Дружболандія»
на сайті:
tv.hope.ua

Побувай з
нами там, де
ти не був!

Тебе
очікують неза-
бутні пригоди
в пошуках
головного!

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Редагування, коректура: Ганна Борисовська,
Інна Гунько
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Автор текстів: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428 - 84 - 38